

Verbonden in tijd

Irina Shapiro bij Boekerij:

In handen van de tijd

Een sprong in de tijd

Zeeën van tijd

Een kwestie van tijd

Verbonden in tijd

Irina Shapiro

Verbonden in tijd

Om het leven van haar man te redden moet Valerie
een onmogelijke keuze maken

Deel 5 van de *Tijdloze liefde*-serie

Vertaald door Nuanxed – Jo Ella Baltus

ISBN 978-90-599-0283-1

ISBN 978-94-023-2583-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Shattered Moments*

Vertaling: © Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij BV

Vertaald door Nuanxed – Jo Ella Baltus

Omslagontwerp: Debbie Clement, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2014, 2024, Irina Shapiro

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

VIRGINIA, JUNI 1626

Alec deed dankbaar de deur dicht om het lawaai van beneden niet te hoeven horen – het gegil van de kinderen, het gekletter van serviesgoed in de keuken en de opgewonden stem van Valerie die tevergeefs probeerde de orde te herstellen. Zelfs na de aanbouw barstte het huis nog steeds uit zijn voegen, vooral nu Kit en Louisa er permanent met hun kinderen woonden, net als Charles en Annabel. Zij waren hun huis in Jamestown kwijtgeraakt aan een neef die de plantage had geerfd na de dood van Annabels broer Tom. Annabel was nog steeds woedend over hoe oneerlijk dit was en beweerde dat haar zoon dit had moeten erven, maar volgens de wet werkte het zo niet. De hele plantage ging naar Wesley Gaines, een volle neef van haar vader, en daarom nauwer verwant dan haar zoon. Wesley, die weduwnaar was, had Charles en Annabel aangeboden het huis met hem te delen, maar Annabel weigerde te blijven. Ze zag hem als een indringer en een bedrieger, ook al had hij in de ogen van de wet niets verkeerd gedaan.

Op dat moment kletterde er weer een pan op de grond. Mevrouw Dolly joeg Harry en Robbie met haar schelle stem de keuken uit en dreigde dat ze anders de afwas moesten doen. Alec glimlachte toen hij het gestamp van hun voeten hoorde, gevolgd door het dichtslaan van de deur. De jongens maakten zich uit de voeten, waarschijnlijk om kikkers te gaan vangen bij de vijver, hun favoriete bezigheid. De kleine Tom begon meteen te jammeren omdat hij ook mee wilde, maar Valerie pakte hem op en nam hem mee naar boven voor zijn dutje.

Vreemd genoeg had Alec de meisjes niet gehoord, en dat maakte hem een beetje ongerust. Evie was vast weer iets vreselijks met die arme Millicent aan het uitspoken, die alles maar deed wat haar oudere nichtje wilde, gewoon om erbij te horen. Toen hun eigen kinderen nog klein waren, was het veel minder chaotisch. Maar goed, zij hadden er dan ook maar twee en het leeftijdsverschil was groter. De herinnering aan Finn en Louisa als kinderen raakte Alec diep, en het verdriet om hun verlies voelde nog net zo heftig als toen. Hij bad elke dag nog voor Louisa's ziel en smeekte God om hem te vergeven dat hij geen betere vader was geweest en niets had gedaan om te voorkomen dat Louisa deze weg was ingeslagen. Alec wist niet wat er zou zijn gebeurd als zij de bevalling van Tom wél had overleefd, maar nu waren de twee mannen die centraal stonden in dit drama ook dood. Het enige wat nog aan die vreselijke tijd herinnerde, was het jongetje dat Alec en Valerie als zijn ouders zag. Hij was nog te jong om te beseffen dat zijn echte ouders er niet meer waren en dat het schandaal rond zijn geboorte met hen was gestorven.

Alec was ontzettend dankbaar dat Finn nog leefde, maar hij vond het moeilijk om hem niet dagelijks te kunnen zien of schrijven. Het enige lichtpuntje waren de sporadische bezoeken aan de toekomst, die ze voor de rest van de familie verborgen hielden door te zeggen dat ze naar Finns graf gingen. Iedereen dacht dat Finn door inheemse bewoners was vermoord, dus Alec en Valerie konden nooit de waarheid vertellen, laat staan delen hoe gelukkig ze waren met zijn huwelijk en de geboorte van zijn lieve dochter Diana afgelopen april. Alec stond te popelen om de kleine Diana weer vast te houden en haar groene ogen te zien, die naar hem opkeken en die zo op die van Finn leken, maar hij moest wachten tot ze weer een paar dagen weg konden om hun zoon te bezoeken. Tegen die tijd zou ze waarschijnlijk al kunnen lopen en een paar woordjes zeggen.

Alec keek naar het raam om te zien of het al middag was, en schonk voor zichzelf toen ondanks het vroege uur een glaasje bran-

dewijn in. Hij had het wel verdiend, vond hij, maar tegelijkertijd weet hij zichzelf ook dat hij zo zwak was. Hij keek naar het kasboek en duwde het van zich af, omdat hij de cijfers nog niet onder ogen kon komen. De plantage liep erg goed en de scheepsladingen uit het Caribisch gebied waren een mooie aanvulling op hun inkomsten, vooral nu ze op aanraden van Valerie en Louisa ook suikerrietlikeur waren gaan exporteren. Ze noemden die rum en garandeerden dat hij zeer gewild zou zijn als mensen hem eenmaal hadden geproefd. Zoals gewoonlijk hadden ze gelijk, want hun kennis was feilloos. Alec stond net op het punt om nog een glas in te schenken toen er op de deur werd geklopt.

‘U wilde me spreken, oom Alec?’ Verlegen stapte Geneviève de werkkamer van Alec binnen, zich altijd bewust van haar plek in de familie, ook al had Alec haar vaak gezegd dat ze er net zo bij hoorde als iedereen. Ze voelde zich nog steeds het ongewenste weeskind en niet het geliefde nichtje dat een speciaal plekje innam in het hart van de familie. Ze had haar jeugd in het klooster van Loudun doorgebracht en kon nog steeds niet helemaal geloven dat de droom om de familie van haar moeder te vinden, was uitgekomen. De vermeende zelfmoord van haar moeder vlak na haar geboorte, waardoor Geneviève als een bastaard en het kind van een zondares werd bestempeld, was door haar oom ontkracht. Haar verleden was uitgewist en haar moeder lag nu op het kloosterkerkhof, waar ze het liefst begraven had willen worden.

Geneviève liep langzaam de kamer binnen, bang dat haar weer de les gelezen zou worden zoals in het klooster, maar Alec had daar nog nooit reden toe gehad. Geneviève was het liefste en vriendelijkste meisje dat er was, ze zette zich met hart en ziel in voor anderen en hielp waar ze kon met de kinderen en het huishouden.

Alec wilde met haar over haar toekomst praten, maar hij moest voorzichtig zijn, omdat hij wist dat Geneviève zijn bezorgdheid misschien zou opvatten als een poging om van haar af te komen.

‘Ga even zitten, Jenny.’ Die naam hadden de kinderen haar gegeven, omdat ze Geneviève niet konden uitspreken, en hij vond hem wel mooi. Het klonk warmer, vond hij, lieflijker, en het hielp ook om de formele sfeer te doorbreken die Geneviève in het klooster zo gewend was. Hij probeerde haar nog steeds over te halen om Louisa en Kit bij hun voornamen te noemen, maar ze zei altijd lord en lady Sheridan, zich heel bewust van hun status en bang hen te beledigen door te informeel te zijn, ook al zeiden zij dat het niet nodig was.

‘Zou je me misschien willen helpen met de boekhouding?’ vroeg Alec hoopvol. Geneviève had echt gevoel voor cijfers, en hoewel hij het vreselijk vond om op deze manier misbruik van haar te maken, kreeg hij steeds meer een hekel aan boekhouden. Hij had het geduld er niet meer voor en ook geen hoop dat de cijfers ooit nog zouden kloppen. Hij vond zichzelf best een slimme zakenman, maar zodra hij de kasboeken opende, leken alle cijfers te veranderen. Hij zag met eigen ogen hoe het getal 879 veranderde in 789, waardoor het vrijwel onmogelijk was om de berekeningen correct uit te voeren. Misschien had hij wel een bril nodig, maar dat was waarschijnlijk niet zo. Valerie had hem verteld dat hij last had van dyslexie, maar stiekem vond hij dat een verzonnen woord, en was hij gewoon ongeduldig en slordig, omdat hij een hekel had aan rekenen.

‘Natuurlijk, oom Alec, dat doe ik graag,’ zei Jenny met een glimlach. Ze wist precies wat hij van plan was. ‘Dat hoeft u toch niet te vragen, ik help u graag.’

‘Je bent een geschenk uit de hemel,’ zei Alec, die opgelucht ademhaalde voordat hij met de echte reden kwam waarom hij haar bij zich had geroepen. ‘Jenny, ik weet dat je het afgelopen jaar gelukkig bent geweest bij ons, maar ik maak me een beetje zorgen over je toekomst. Een meisje van jouw leeftijd zou nu eigenlijk al getrouwd moeten zijn en kinderen moeten hebben. Is er niemand die je aandacht heeft getrokken?’ Alec huiverde toen hij zag hoe Geneviève verstijfde, haar vingers in haar stoelkussen drukte en wanhopig door de kamer keek

om zijn blik te ontwijken. Hoe kon hij haar ervan overtuigen dat hij alleen maar wilde dat ze gelukkig was?

‘Nee, oom Alec,’ mompelde ze, terwijl ze verlangend naar de deur keek. ‘Er is niemand.’

‘Kom nou. Ik zag je nog glimlachen naar Roddy Parks. Het is een knappe jongeman, veelbelovend, en hij heeft veel respect voor je.’

‘Ja, maar hij is geen katholiek.’ Geneviève keek Alec aan met haar prachtige groene ogen, vragend om begrip. ‘Ik kan niet met iemand trouwen die niet katholiek is.’

Alec knikte. Dit was lastig voor haar geweest sinds ze naar Virginia was verhuisd. Er waren niet veel katholieken en Geneviève was opgegroeid in een katholiek klooster, waardoor ze erg gelovig was en er niet aan moest denken om haar leven te delen met iemand die niet hetzelfde geloof had als zij. Ze ging met de rest van de familie naar de kerk, want niet naar de Anglicaanse kerk gaan stond gelijk aan verraad, maar Alec hield thuis ook zijn eigen diensten voor de katholieke leden van het huishouden.

‘Ja, ik begrijp het,’ zei Alec, die de hoop op Roddy Parks maar had opgegeven. ‘Ik dacht er vroeger net zo over, maar Charles is met Annabel getrouwd, en Louisa met Kit, en het is ze gelukt om hun religieuze verschillen buiten hun relatie te houden. Denk je niet dat jij dat ook zou kunnen?’ Absoluut niet, dacht hij terwijl Geneviève koppig nee schudde.

‘Het spijt me, oom Alec, maar dat kan ik gewoon niet, want als mijn man Anglicaans zou zijn, dan zouden mijn kinderen dat ook zijn. Dat zou ik gewoon niet kunnen verdragen. Hij moet katholiek zijn, anders niet, vrees ik.’

Ze sloeg bescheiden haar ogen neer, maar Alec wist dat er onder die verlegen buitenkant een sterke wil zat, dus besloot hij niet verder in discussie te treden. Zijn zus was weggelopen toen hun vader haar wilde uithuwelijken en Geneviève zou weleens hetzelfde kunnen doen als ze het gevoel kreeg dat Alec zijn macht tegen haar zou gebruiken.

Dat zou hij echter nooit doen. Hij wilde alleen maar dat het meisje gelukkig was en volop van haar leven kon genieten. Het zorgen voor andermans kinderen zou haar niet genoeg emotionele vervulling geven, maar als zij ervoor zou kiezen om niet te trouwen, dan zou hij de rest van zijn leven voor haar blijven zorgen en haar na zijn dood goedverzorgd achterlaten. Ze was vrij om haar eigen lot te kiezen, en hij wilde er zeker van zijn dat ze dat wist.

‘Jenny, je bent vrij om je eigen weg te kiezen. Ik wil alleen maar dat je gelukkig bent.’

‘Ik ben gelukkig hier bij jullie,’ antwoordde ze met een scheve grijns. Alec wilde haar glimlach beantwoorden, maar het werd een grimas toen een scherpe pijn door zijn zij schoot, waardoor hij vooroverboog. Hij probeerde zijn ongemak voor Geneviève te verbergen, maar dat lukte niet meer.

‘Oom Alec, wat is er?’ Geneviève stond op en hielp hem naar een stoel, met een bezorgde blik op haar gezicht. Het was niet de eerste keer dat hij deze pijn voelde. De laatste twee dagen werd deze steeds heviger en frequenter, waardoor Alec buiten adem raakte, zweette en trilde. ‘Ik haal tante Valerie.’ Geneviève was al weg voordat Alec de kans kreeg om iets te zeggen. Hij wilde Valerie niet nog meer ongerust maken, maar het was te laat toen hij haar de trap op hoorde rennen.

‘Alec! Wat is er?’

‘Het gaat goed, echt. Het was niets.’ Hij glimlachte naar haar, haalde zijn hand van zijn zij en deed alsof alles in orde was.

‘Het ziet er niet uit alsof er niks was,’ mopperde ze. ‘Je moet naar een dokter.’

‘Ik wil geen dokter,’ protesteerde Alec. ‘Hij zal me gewoon weer aderlaten en zeggen dat mijn lichaam gezuiverd moet worden van kwalijke lichaamssappen.’

Valerie wilde er net iets van zeggen toen Alec helemaal bleek werd, zijn hand weer naar zijn zij schoot en hij van de pijn naar adem hapte.

Koud zweet stond op zijn voorhoofd, zijn ogen waren glazig van de pijn, terwijl hij hijgend vooroverboog en kreunde. Valerie verstijfde van angst en zag waar hij zijn hand hield. Rechtsonder op zijn buik, bij zijn blindedarm. Ze was geen dokter, maar ze herkende de klachten. Het was of dat, of een soort darmafsluiting waar geen enkele zeventiende-eeuwse dokter aan kon opereren zonder dat de patiënt stierf.

‘Kom, ik breng je naar bed. Jenny, zou je zo vriendelijk willen zijn om een kruik voor je oom te halen? Dat helpt meestal wel.’

‘Natuurlijk.’ Geneviève rende de deur uit terwijl Valerie Alec overeind hielp en hem voorzichtig naar de slaapkamer bracht. Hij kreunde terwijl hij op het bed lag, zijn hand nog steeds tegen zijn zij gedrukt en zijn gezicht asgrauw.

Alec begon wat gemakkelijker te ademen toen Valerie de kruik tegen zijn zij aan drukte. Er kwam weer wat kleur in zijn gezicht, zijn benen stopten met trillen toen de pijn minder werd en hij zich ontspande tegen de kussens. Alec was eigenlijk nooit ziek, waardoor Valerie de pijn aanvankelijk niet serieus nam. Iederéén had weleens buikpijn, vooral als het eten niet zo gevarieerd was en voornamelijk uit vlees en brood bestond. Mensen in de zeventiende eeuw wisten nauwelijks iets over gezonde voeding en velen van hen hadden last van verstopping, scheurbuik en uitdrogingsverschijnselen, simpelweg omdat ze te weinig dronken en wat ze dronken altijd alcohol bevatte. Zelfs kinderen dronken grote hoeveelheden bier, omdat het water vaak vervuild was en vol schadelijke bacteriën zat, vooral als het afkomstig was uit de omgeving van Jamestown. Veel van de eerste kolonisten waren gestorven door het drinken van het vieze water, dus uit voorzorg bleven mensen er liever van af.

Zowel Valerie als Louisa probeerden de familie gezond te houden door hen te dwingen water uit de bron te drinken, dat schoon en veilig was, in plaats van bier – vooral de kinderen. Ze leerden mevrouw Dolly zo veel mogelijk groenten in elk gerecht te verwerken en brach-

ten talloze uren door met het zoeken naar wilde aardbeien, bosbessen, noten en paddenstoelen om hun voeding mee aan te vullen. Gelukkig had iedereen zijn tanden nog en was ieders huid soepel, niet droog en dof zoals bij veel mensen die in de stad woonden en bijna nooit groente aten.

Valerie voelde met haar hand aan Alecs voorhoofd of hij koorts had, maar hij voelde koel aan. Dat was een goed teken.

‘Heb je nog ergens anders pijn?’ vroeg ze terwijl ze naar zijn gezicht keek. Ze wist dat hij haar niet ongerust wilde maken en daarom misschien niet eerlijk zou zijn.

‘Nee, het is alleen mijn zij, en het komt en gaat,’ antwoordde Alec, terwijl hij haar hand in de zijne nam, haar handpalm kuste en tevergeefs probeerde haar te kalmeren. ‘Het gaat al veel beter met me. Kan ik nu gaan? Ik moet de kasboeken nog kloppend zien te krijgen.’

Valerie wilde hem net vertellen dat hij echt nog niet weg mocht, toen er op de deur werd geklopt en Louisa met een bezorgd gezicht binnenkwam. Ze keek even naar Alec en richtte toen haar aandacht op haar zus. ‘Val, kan ik je buiten even spreken?’

‘Niet bewegen,’ zei Valerie tegen Alec en liep achter Louisa aan naar de salon. Ze wist al wat Louisa zou gaan zeggen. Ze hadden dit gesprek gisteravond al gehad, maar Valerie wilde het niet horen, waarschijnlijk omdat ze het nog niet wilde toegeven. Maar nu was alles anders.

‘Val, je moet hem naar een ziekenhuis brengen. Als het zijn blinde darm is, zou die kunnen scheuren en kan hij sterven. Er zit niets anders op.’ Louisa keek Valerie streng aan. Ze had natuurlijk gelijk, maar Alec naar een ziekenhuis in de toekomst brengen zou een hele uitdaging zijn.

‘Hoe krijg ik dat voor elkaar?’ klaagde Valerie, die helemaal gefocust was op alle details die zoiets met zich meebracht.

‘Dat is niet zo moeilijk. Ik breng je met het rijtuigje naar de plek waar Williamsburg zal liggen, en jij gebruikt het tijdreisapparaat om

daarheen te reizen. Je brengt hem naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis. Niemand zal daar vreemd van opkijken. Ze denken gewoon dat jullie bij het historische openluchtmuseum Colonial Williamsburg werken en jullie kostuums nog aanhebben. Ze zijn verplicht om hem te helpen.’ Louisa glimlachte naar Valerie, die heel tevreden was over haar plan. Ze had er blijkbaar al sinds gisteravond over nagedacht.

‘Lou, maar wat doen we met de verzekering? En met geld? We moeten misschien een tijdje blijven. Ik kan niet genoeg waardevolle spullen verkopen om een operatie te betalen. Ze willen vast iets over zijn medische achtergrond weten, en zijn burgerservicenummer, adres en factuurgegevens opvragen.’ Valerie wrong zenuwachting haar handen, wetende dat ze hoe dan ook zouden gaan.

‘Zeg gewoon dat hij Brits is en geef een vals adres op in Londen. Britten hebben geen burgerservicenummer en hun medische zorg is geregeld via de overheid, dus hebben ze geen verzekering nodig. Improviseer gewoon. Dan lost de rest zich vanzelf op. Je hebt geen tijd te verliezen. Pak wat spullen en ik breng je meteen.’ Louisa liep al naar de deur, klaar om het rijtuigje voor te rijden.

‘Wat ga je tegen iedereen zeggen over onze afwezigheid?’ riep Valerie haar na, maar Louisa wuifde de woorden weg met haar hand.

‘Ik verzin wel iets, stop met treuzelen en ga.’

WILLIAMSBURG, VIRGINIA JUNI 2010

De spoedeisende hulp zat vol met mensen, huilende kinderen en volwassenen die lijdzaam wachtten op de hulp van de drukke artsen, die regelmatig door de dubbele deuren naar binnen en buiten liepen om de volgende patiënt op te halen. Valerie was dankbaar dat Alec niet hoefde te wachten. Hij werd meteen naar een onderzoekskamer gebracht, zonder dat zijn vreemde kleding iemand opviel. Twee kamers verderop zat een jongeman die zijn driekantige steek in zijn handen hield, terwijl een verpleegkundige een snee in zijn been hechtte. Naast hem zat een vrouw in een jurk en met een linnen mutsje op, die zachtjes troostende woorden mompelde. Nee, ze vielen helemaal niet uit de toon. De verpleegkundige gaf Alec een ziekenhuishemd, en zag niet hoe verbaasd hij naar het dunne ding keek, terwijl ze zijn bloeddruk opnam.

‘Laat mij het woord maar doen,’ fluisterde Valerie toen een jonge Aziatische arts de kamer binnenkwam. Alec deed zijn mond open om te protesteren, maar Valerie nam het meteen van hem over, beschreef de symptomen en keek gespannen mee, terwijl de arts aan zijn onderzoek begon. Zijn gezichtsuitdrukking bleef onverstoorbaar terwijl hij Alecs pols opnam, naar zijn hart luisterde en hem vroeg in en uit te ademen toen hij de stethoscoop tegen zijn rug drukte. Alec bleef stil en deed wat hem werd gevraagd, maar Valerie zag de verwarring in zijn blik. Hij begreep niet waarom de arts dingen controleerde waar hij geen last van had.

De dokter vroeg Alec uiteindelijk om te gaan liggen en begon op zijn buik te kloppen. Alec verkrampte toen de dokter op de linkerkant drukte, maar sprong bijna van de onderzoekstafel toen hij naar de rechterkant van zijn buik ging. Alec kreunde van de pijn en draaide zijn gezicht uit schaamte weg van de dokter, maar die merkte het amper op. Hij drukte opnieuw, dit keer wat zachter, maar nu was zijn gezicht gespannen en stonden zijn ogen alert, terwijl hij Alecs reactie in de gaten hield.

‘Ik stuur u door voor een CT-scan, een echo en een volledig bloed-onderzoek,’ zei de dokter tegen Alec. ‘Maar ik ben er vrij zeker van dat uw blindedarm ernstig ontstoken is en dat deze waarschijnlijk verwijderd moet worden. Hebt u nog vragen?’

Alec schudde mismoedig zijn hoofd. Valerie wist dat hij ontelbare vragen had, maar hij wilde tegenover de arts niet dom overkomen, en daarom zweeg hij. De arts gaf hem een klopje op zijn schouder en liep weg om de onderzoeken aan te vragen.

‘Wat zijn een CT-scan en een echo?’ vroeg Alec zachtjes toen de arts weg was.

‘Maak je geen zorgen. Het doet geen pijn. Ze kijken alleen maar in je buik of het ook echt je blindedarm is voordat ze gaan opereren.’ Valerie glimlachte om de paniekerige uitdrukking op Alecs gezicht.

‘Hoe gaan ze dan in mijn buik kijken?’

‘Met deze onderzoeken kunnen ze in je lichaam kijken zonder je open te hoeven snijden. De CT-scan is net zoiets als een röntgenfoto,’ legde ze uit, waarbij ze zich ineens realiseerde dat Alec waarschijnlijk helemaal geen idee had wat een röntgenfoto was.

‘En als het de blindedarm is, snijden ze me dan open?’ Alec hapte naar adem en sprong van de onderzoekstafel om zijn kleren te pakken.

‘O nee, hier blijven jij,’ zei Valerie terwijl ze Alecs kniebroek vliegensvlug voor zijn neus wegkaapte. ‘Stop met je zorgen te maken en laat ze hun werk doen. Alles komt goed. Ga maar weer liggen en pro-

beer je te ontspannen,' fluisterde ze toen een verpleegkundige kwam om zijn bloed af te nemen.

Alec wierp Valerie een boze blik toe, maar liet de verpleegkundige wel een stuwband om zijn arm doen en zachtjes met haar vinger op zijn ader tikken om deze beter zichtbaar te maken. Hij hapte naar adem toen ze de naald in zijn arm stak en keek gefascineerd toe hoe donkerrood bloed in verschillende buisjes stroomde, die de verpleegkundige vakkundig verwisselde. Alec was niet bang voor bloed. Hij had in het verleden al meerdere keren een aderlating ondergaan, maar het proces zelf fascineerde hem en was een welkome afleiding voor die onvermijdelijke operatie.

Het afronden van de onderzoeken duurde nog anderhalf uur, maar de diagnose van de dokter klopte en een operatie was echt nodig. Eerst kwam de chirurg langs om met hen praten, toen de anesthesist, die allerlei vragen op hen afvuurde over Alecs gewicht en allergische reacties op medicijnen in het verleden, en daarna de arts van de spoedeisende hulp die hem eerder die dag had onderzocht.

'Maak je geen zorgen, het komt allemaal goed met hem,' zei de jonge arts op mildere toon toen hij Valeries angstige blik zag. 'Ik kan u geruststellen, wij doen deze operatie heel vaak en het is tot nu toe altijd goed gegaan. De blindedarm is gelukkig niet gescheurd, maar u had hem wel eerder naar het ziekenhuis moeten brengen.'

Hij had het niet als een verwijt bedoeld, maar toch voelde Valerie zich een beetje schuldig toen ze naar Alec keek. Hij klemde zijn lippen op elkaar terwijl een nieuwe pijnscheut door hem heen trok, waardoor hij even vergat hoe gênant het was dat zijn billen te zien waren in dat belachelijke hemd. Hij kreunde en greep naar zijn zij toen de verpleegkundigen hem vanuit de spoedeisende hulp naar de operatiekamer brachten. Valerie liep achter hen aan met Alecs spullen in een plastic tas en plofte neer in een stoel in de wachtkamer, wetende dat het wel even kon duren voordat ze iets zou horen. Ze was vreselijk bezorgd en moe en had het warm. Ze wilde wel iets te drinken, maar

ze had helemaal geen geld, zelfs geen kwartje, en niet dat ze daar nou zoveel aan had. Een kop koffie zou heerlijk zijn geweest, vooral omdat ze sinds hun reis naar het Londen van de eenentwintigste eeuw, ruim een jaar geleden, geen koffie meer had gehad.

‘Gaat het wel?’ Een wat oudere verpleegkundige stond over haar heen gebogen, haar ronde gezicht vol medeleven. ‘Wordt uw man geopereerd? Maakt u zich maar geen zorgen. Dokter Patel is een van onze beste chirurgen. Hij is jong, maar zeer bekwaam. Vorige maand stond er zelfs nog een artikel over hem in een medisch tijdschrift.’ Valerie zag dat het dezelfde verpleegkundige was die bij de spoedeisende hulp Alecs bloeddruk en temperatuur had opgenomen. ‘Verderop in de gang is een kantine als u iets wilt eten of drinken,’ zei ze vriendelijk.

‘Bedankt, maar ik heb mijn tas in mijn kluisje op het werk laten liggen,’ zei Valerie snel. ‘Meestal nemen we onze persoonlijke spullen niet mee naar het werk.’

De verpleegkundige knikte en greep in haar zak. ‘Hier, ik haal wel even een kop koffie voor u. Zo te zien bent u er wel aan toe.’

Valerie wilde nog iets zeggen, maar de verpleegkundige stak haar hand op en liep al weg. ‘Wilt u ook een donut?’ vroeg ze wat aarzelend. ‘Mijn hemel, ik zou er een moord voor doen, maar dat vinden ze bij WeightWatchers vast niet goed. Ik volg hun programma nu al twee maanden en ik ben amper twee kilo afgevallen,’ klaagde ze en ze glimlachte naar Valerie. ‘Met chocolade of glazuur?’

‘Dank u wel,’ mompelde Valerie, die ontroerd was door de vriendelijkheid van de vrouw. ‘Met chocolade graag, als het niet te veel moeite is.’ Ze had al bijna twintig jaar geen donut meer gegeten, en of het nu wel of niet mocht van WeightWatchers, als ze de kans kreeg zou ze ’m met smaak verorberen. Een paar minuten later kwam de verpleegkundige terug met een dampende kop koffie en een donut. Ze klopte Valerie op de schouder toen ze zich omdraaide om weg te gaan. ‘Het komt vast allemaal goed met hem. Mocht u iets nodig hebben of iemand willen bellen, ik ben bij de verpleegpost.’

Ze haastte zich weg en liet Valerie alleen achter. In de wachtkamer hing een bijna kerkelijke stilte. Er was eerder nog een stel geweest, maar die waren snel vertrokken toen de arts naar hen toe kwam om te vertellen dat hun dochter al op de uitslaapkamer lag.

Valerie voelde zich plotseling heel alleen en bang. Er was niemand die ze kon bellen of om steun vragen. Ze was helemaal alleen in deze voor haar nu vreemde wereld. Ze had geen geld, geen kleren en geen plek om naartoe te gaan als ze van het ziekenhuis vannacht niet bij Alec op de kamer mocht slapen. Ze had bij de registratiebalie een heleboel valse informatie opgegeven. Hoelang zou het duren voordat ze erachter kwamen dat het allemaal was verzonnen? En wat zou er dan gebeuren?

Alec zou op zijn vroegst pas over enkele dagen weer in staat zijn om te reizen. Omdat ze Louisa niet kon laten weten dat ze terug waren en met het rijtuigje moesten worden opgehaald, zouden ze zelf een manier moeten vinden om thuis te komen en te voet van Jamestown naar de plantage moeten gaan. Het tijdreishorloge was behoorlijk nauwkeurig, maar Valerie kende de exacte coördinaten van Huize Rosewood niet en zou Jamestown daarom als dichtstbijzijnde punt moeten gebruiken. Ze had onderdak nodig totdat Alec weer gezond genoeg was om terug naar huis te gaan, en moest proberen geen valse informatie meer te geven. Ze zuchtte en nam een hap van de donut. Hoe ellendig en bang ze zich ook voelde, het gefrituurde deeg met chocoladeglazuur bracht een glimlach op haar gezicht en vrolijkte haar toch een beetje op.

Valerie werd wakker en zag hoe de zon fel door de jaloezieën scheen en de kamer met smalle stroken licht vulde. Er reed een ontbijtkar door de gang. De geur van eieren en toast drong de kamer binnen en deed haar watertanden. Sinds de donut en koffie die de vriendelijke verpleegkundige gisteren voor haar had gehaald, had ze niets meer gegeten. Haar maag rammelde en lag in de knoop van alle zorgen, en dat was geen fijne combinatie. Alec was gisteravond na de operatie helemaal in de war. Maar nu was hij klaarwakker – al zag hij nog wel een beetje bleek – en keek naar een aflevering van *Star Trek* op tv, zonder geluid.

‘Goedemorgen,’ zei hij opgewekt. ‘Hoe heb je geslapen?’

‘Goed. Maar de vraag is: hoe gaat het met jou?’ Valerie was dankbaar dat ze van de verpleegkundigen in het bed naast Alec mocht slapen, omdat er geen andere patiënt op de kamer lag. Voordat hij de uitslaapkamer had verlaten en eindelijk op zijn kamer lag, was het al bijna middernacht. Ze had gezegd dat ze van ver kwam, wat in feite ook zo was. Valerie had niet meer op een echt matras geslapen sinds zij en Alec twee jaar geleden in Londen waren geweest, waar ze in een kleine bed and breakfast hadden overnacht. Na een emotionele dag voelde ze zich nu helemaal uitgerust, want ze had heerlijk geslapen.

‘Ik voel me eigenlijk best goed,’ antwoordde Alec. ‘Ik heb tijdens de operatie geen pijn gevoeld.’ Hij was er nog steeds verbaasd over dat je tijdens een ingreep gewoon kon slapen en pas wakker werd als het voorbij was, zonder je er iets van te herinneren.

‘Heb je pijn?’ vroeg Valerie, terwijl ze naast hem ging zitten en hem een kus gaf op zijn ongeschoren wangen.

‘Niet al te veel,’ zei Alec en haalde zijn schouders op. Hij had vast sterke pijnstillers gekregen, want hij zag er opvallend opgewekt en ontspannen uit. Omdat hij nooit eerder medicijnen had genomen, was het effect op zijn lichaam waarschijnlijk sterker. ‘Ik heb honger.’

‘Ik ook.’ Er kwam een verpleegkundige de kamer binnen, die een dienblad met eten voor Alec binnenbracht en het op een tafeltje voor hem neerzette. ‘Ik haal er ook een voor u, mevrouw,’ beloofde hij met een brede glimlach, waarna hij weer naar de hal verdween. Even later kwam hij terug met een vol dienblad: een afgedekt warm ontbijt, een pakje sinaasappelsap en een dampende kop koffie.

‘Iedereen is zo aardig,’ zei Alec, terwijl hij zich met smaak op zijn eieren stortte, ‘zelfs die Indiase kerel. Het is geweldig dat buitenlanders hier ook geneeskunde mogen uitoefenen.’ Valerie grinnikte.

‘Alec, het zijn geen buitenlanders, het zijn Amerikanen. Ze hebben tegenwoordig allemaal een andere afkomst. Ik kan niet eens bedenken hoeveel verschillende nationaliteiten je in de Verenigde Staten hebt, en ze hebben allemaal gelijke rechten.’

‘Fascinerend,’ zei Alec met een mond vol ei. ‘Wanneer kunnen we terug naar huis?’

‘Pas over een paar dagen. Ik moet eerst voor mezelf wat kleren halen en onderdak vinden. Ik kan hier de komende dagen niet meer blijven. Ik heb een paar kleine dingen meegenomen om te verkopen, dus ik ga na het ontbijt op pad. Kan ik iets voor je meenemen?’

‘Een tijdschrift over auto’s, zoals die ik in Londen heb gezien, en misschien pizza.’

‘Ik denk niet dat je pizza mag, maar ik neem wel een paar tijdschriften voor je mee. Rust jij maar wat uit en word snel weer beter. Ik ben zo blij dat het goed met je gaat,’ fluisterde Valerie, die ineens heel emotioneel werd. ‘Ik weet niet wat ik zonder jou zou moeten.’

‘Er zal mij niks gebeuren. Ik hoop nog heel lang te leven, net lang

genoeg om een knorrige oude man te worden en je met mijn onredelijke eisen tot wanhoop te drijven.'

'Beloof je dat?' vroeg Valerie met een glimlach.

Alec knikte en keek de kamer rond. 'Ik vind het hier fijn,' zei hij terwijl hij van zijn sinaasappelsap dronk en naar de tv keek, want er begon net weer een nieuwe aflevering van *Star Trek*.

'Dat weet ik.'

VIRGINIA, JUNI 1626

Kit veegde met de rug van zijn hand over zijn voorhoofd en vervloekte de helse hitte die het zweet langs zijn rug en in zijn kniebroek liet lopen. Hij was al sinds zonsopgang in de haven om toezicht te houden op het lossen van het schip de Morning Star, een gunst voor Charles, die een beetje koortsig was. Waarschijnlijk wilde hij gewoon eens uitslapen, niet dat de kinderen hem zouden laten liggen, bedacht Kit tevreden glimlachend. Ze konden enorm tekeergaan als ze hun ontbijt wilden.

Hij was vroeg opgestaan en zo stil mogelijk uit bed geglipt om Louisa niet wakker te maken. Ze zag er vredig uit, terwijl het zonlicht dat door de gordijnen viel als een aureool om haar hoofd hing, waardoor ze op een heilige uit een kerkschildering leek. Eigenlijk werden heiligen nooit afgebeeld met loshangend, goudkleurig haar en hun borsten die boven het laag uitgesneden onderhemd uitstaken, maar dat was slechts een detail. In zijn ogen was ze een heilige. Hij wilde haar wakker maken en met haar vrijen, maar zijn schuldgevoel hield hem tegen. Hij verliet de slaapkamer en liep naar buiten om zich op te frissen met wat koud water in zijn gezicht en nek. Zijn pik klopte hevig, de laatste flarden van de droom dansten nog voor zijn ogen, en hij voelde zich diep beschaamd. De dromen kwamen minder vaak voor dan eerst, maar soms kwamen ze nog wel. Dan schrok hij en bleef achter met een intens verlangen en een gevoel van zelfwalging.

Als hij wakker was, durfde Kit niet aan George te denken. Hij had

Buckingham volledig uit zijn hoofd gezet toen ze Engeland hadden verlaten, en hij wilde niet toegeven aan het gevoel van zelfmedelijden dat hem soms bekreep, en hierin blijven hangen. Wat er gebeurd was, kon niet meer worden teruggedraaid, en zolang Louisa niets wist, zou hij er alles aan doen om haar gelukkig te maken en een goede echtgenoot en vader zijn. Het voorval met George was voorbij, en als het aan hem lag, zouden ze elkaar ook nooit meer zien. Kit was niet van plan op korte termijn terug te keren naar Engeland, en George Villiers, de hertog van Buckingham, zou niet zomaar naar Virginia komen zonder een verdomd goede reden. Hij had thuis genoeg te doen, vooral sinds de dood van zijn geliefde koning Jacobus en de mogelijke oorlog met Spanje. Kit had gehoord dat Buckingham erbij was toen Jacobus vorig jaar stierf en dat het verlies hem heel zwaar was gevallen.

Kit had hun relatie nooit begrepen, maar Buckingham was echt verliefd geweest op de koning en voelde een emotionele band met hem die verderging dan lust. Het waren zielsverwanten geweest, verbonden door meer dan alleen lichamelijke liefde. Een verbintenis van het hart. Heel even voelde Kit medelijden met de rouwende koningin en Buckinghams vrouw. Hoe was het voor deze arme vrouwen om getrouwd te zijn met mannen die een voorkeur hadden voor andere mannen? Ze moesten het na al die jaren wel hebben geweten, maar ze hadden zichzelf er misschien gewoon van overtuigd dat het allemaal gemene leugens waren en dat hun mannen dezelfde verlangens hadden als alle andere mannen, in plaats van te dromen van sterke dijen en stijve pikken.

Maar dromen waren een heel ander verhaal. Soms werd Kit midden in de nacht wakker en had hij gedroomd dat George op zijn knieën zat, zijn mond heet en verlangend, terwijl zijn zwarte ogen naar hem opkeken en twinkelden van plezier. Hij zinderde van verlangen, en zijn lichaam smeekte om ontlading. Kit draaide zich met zijn rug naar Louisa toe en trok zichzelf net zolang af, tot hij het gevoel kreeg dat hij het verdomde ding er bijna af zou rukken, waarbij zijn zaad

over zijn hand spoot en hij na het hoogtepunt, zoals altijd, vol schaamte achterbleef. Zou hij het ooit kunnen vergeten? Laatst nog leunde Charles tegen hem aan toen hij een kopje wilde pakken. Kit had hem bijna een klap gegeven. Een golf van woede gierde door zijn lijf, zijn hele lichaam was gespannen, en zijn kaken klemden zich zo strak op elkaar dat het voelde alsof die zouden breken. Charles was door zijn reactie van zijn stuk gebracht, maar hij zei niets. Hij deed snel een stap opzij en gaf Kit een vriendelijke klap op zijn schouder om zich te verontschuldigen.

Kit merkte dat hij afstand hield van alle mannen, en nooit lichamelijk contact zocht uit angst dat hij iets meer zou voelen dan alleen walging. Alec begreep het tenminste, en hoewel hij George nooit ter sprake bracht, zorgde hij er altijd voor dat hij afstand hield, zodat Kit het op zijn eigen manier kon verwerken en iets van zijn waardigheid kon behouden nu Alec op de hoogte was. Alec vroeg er nooit naar, en Kit vertelde er nooit iets over, maar het feit dat Alec het wist, maakte het zeker niet gemakkelijker.

Gelukkig was het lossen klaar en kon hij even bij een taverne in de buurt stoppen voor een kroes koud bier en dan naar huis gaan. Hij zou in de vijver springen en zich snel even wassen voordat hij terugging naar huis om verder te gaan met wat er nog moest gebeuren. Nu Alec er niet was en Charles zich niet goed voelde, lag de verantwoordelijkheid voor de arbeiders en het vee bij hem.

‘Lord Sheridan! Joehoe, lord Sheridan!’ Kit draaide zich snel om, benieuwd wie hem riep. Hij herkende de stem niet, noch de man van wie deze was. Hij was vreselijk dik: zijn hoofd leek rechtstreeks op zijn brede schouders te rusten alsof hij geen nek had. Zijn dubbele kin drukte tegen de stijve kraag van zijn jas, die van zwaar fluweel was gemaakt en totaal niet geschikt was voor dit weer. Zijn pruik zat een beetje scheef terwijl hij gehaast over de kade liep.

‘Lord Sheridan, u bent het echt,’ zei hij, buiten adem, toen hij eindelijk voor Kit tot stilstand kwam. Zijn wangen glommen van het